

העולם הזה

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורך משנה:

דוב איתן

עורך כתיבות:

סילבי קשת

צייר המערכת:

זקי

צלם המערכת:

אריה קרו

כתב בכיר:

אלי תבור

חברי המערכת:

מנשה ברדיין, שייש נלור, יליני גליץ, דוד הורוביץ, רותי ורד, אברהם חרסוף, עטאלת סנצ'ור, אלכס ססיס, אביבה ססו, עמוס סינו, שלמה קרו.

העתון הנקרא ביותר במדינה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785, ת.ד. 136. מען למברקים: "העולמית" המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. דפוס משה שהם בע"מ, ת"א, טל. 31139. התפצה: זוד טופל ובניו, תל-אביב. המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות

אייל ירי

המפלגה אינם מרשים לפרסמו מעל גבי דבר. הם מכירים היטב את הדרך למערכת הזאת.

באמריקה, כידוע, לא כל יהודי יכול לעי

רוך מגבית למען ישראל. זה מפריע למגבית היהודית המאוחדת, אירגון-העל של השגור. המגבית המאוחדת, מצידה, מחלקת את ה- הכנסות אלוהם מוסדות שהואילו בטובם להימנע מפעולה פרטיזנית.

לפני שהקים אחרות, למשל, ביקש העסקן התימני החתיק זכריה גלוסקא לאסוף דולר-ים רים באמריקה, להקמת בית-כנסת לבני-עדתו. מיד ראה את עצמו מותקף בשבץ-קצף על ידי קברניטי השגור המאורגן, על כי הוא מנסה להשיט גם את הרוגית העלובה שלו באוקיינוס הטרומות.

זכריה גלוסקא קיבל בכל זאת את הת- רומה. כיצד? במקרה נפל לידו מכתב, אותו שלח אחד מגדולי המגבית המאוחדת לתור- מים פרטיים באמריקה, בו ביקש תרומה ל- מען הקמת מוסד חינוכי להנצחת שמו של אחד ממנהיגי תנועת הפועלים בישראל ש- נפטר. כדי להשתקף את העניין, ניתנה הק- צבה גם לעדה התימנית.

השבוע קיבלתי מאת סופרנו בני-ירדוק פרטים על פרשה דומה. אל יהודים נכבדים בצפון אמריקה הגיעו בחודשים האחרונים מכתבים של עם עובד, הוצאת הספרים של ההסתדרות, ובהם ביקשה כי המוען יואיל לתרום איזה אלף דולרים לעידוד הספרות העברית. החתום על המכתבים: משה שרת. רביס, כמובן, תרמו בעין יפה לעידוד הספרות היפה. אלא שכמה מהם הוסיפו שאלת-ם: עם עובד הינו מוסד הסתדרותי, הנתמך מקרנות ההסתדרות. והלא ההסתדרות היא אחד המוסדות המעטים הנהנים מן הז- כות לערוך מגבית נפרדת בארצות-הברית. לשם מה, אם-כן, דרושה מגבית מיוחדת למען לא עובד? האם החוקים המנחים את עריכת המגביות אינם חלים על המוסדות הגדולים ביותר בישראל? והיה, כאמור, שאלת-ם.

איש כפי

מכתבים

לקוראים אינו הייתם אתם ספרסטים את הסוף האסור.

הסיפור פורסם במלואו, ללא קיצוץ.

מכתבה של רבקה נובר לבריוסף הוא כי אמת מיספר אנושי מועז, אתם ראויים ל- שבח על שהיה לכם העזו לפרסם אותו.

פנחס לוי, אשקלון

... זאת פרשה שיש לעבור עליה לספר היום. התנוכה היחידה עליה עריכה להיות שתיקה.

קורא, כפר-ירבורג

רוצים לומר, "לא!"

ברשימתו הפסימית מסארים (העולם הזה 1106) מתרוע ומזמר אורי אבנרי מפני ה- הנת שימת בחירות אזוריות, ופניו, משטר של משאל-יעם". טוב ויפה, יש לשיטה הזאת מנרעות. אבל נראה מה קורה במדינה מסוי- ימת, בה קיימת השיטה הסופר-דמוקרטית של בחירות יחסיות: בקרב האוליגרכיה השלטת מתכנסים כמה חוגים מצומצמים וסגורים בהררי חדרים, ומחליטים בנייה על מעע מפלגתי ועל רשי- מת מועמדים. את המעע ואת הרשימה מביי- אים במני הבחור, בבחירות שהן, בעצם, מש- אל-עם שבו אין לבחור שום זכות להצביע

„לא" וזכותו מונבלת להכרעה על החלוקה של העונה בין ארזוני. מיד אחרי הבחירות חוזר הכף למסלולו המקובל: כאן האוליג- נרכיה השלטת (הנהנים) ושם — עמר, משלי- מי המיסים.

רק בחורש אונוסט ביקרתי בצרפת. היה זה אותו פרק זמן סוער, בין עלייתו של דהי- גול ומשאל-היעם הספורסם. בכל שיחותי עם הצרפתים קיבלתי רושם אחיד, כי היה כאן מעין סדר של העם נגד השחיתות. זה לא היה מאבק של מפלגה נגד מפלגה, אלא מאבקו של העם נגד העסקנים המקצועיים, נגד משטר של שחיתות, פרוסקציה, ריקבון, וחוסר אונים.

יורם דלמר, תל-אביב

המוהיקן האחרון

תספה אותי משש מרה שחורה, למקרא הכתבה על האנגלי האחרון (העולם הזה 1107) טד דאום, ועל פרשת תלאתיו בישי- ראל. מה שהראיב אותי לא היה כל כך פרשת תלאתיו הביורוקרטיות, שבה נתקל כמעט כל אזרח ישראלי, כמו הסיפור על ה- גוי שניסוף והתיהו, רצה להיות אחד מ- איתני ככל ליבו — ולא הצליח בכך. מה קרה לנו? האם הפכנו לאומה של נזע עליון המסתללת בבון על כל נחותיה-הדרגה הרוצים להצטרף אליה?

שמואל קדוש, חיפה

עיו תוספת למסמכם, עלי לציין כי היום נתקבלו אצלי שני מכתבים. באחד מודיע משרד הבטחון, כי לאחר הישוב נוסף והי פוש דרד לעזור לנו, החליטו למכור לבעלי מכונית מטרד במחיר סמלי בלבד. הרכב הוא מעורפי הצבא וכמובן אינו יודעת עדיין מה הסכום שיש להשקיע, אך אמירי תודה אנהנו במאור לכל אלה שעזרו לנו בהישג זה, ובמיוחד למשרד הבטחון.

כמו כן קיבלנו את הסכמת עמירד להרשות לנו בחירה בין רכישת או שכירת דירה ב- נבעת המורה, בהמלצת אנה שיכון. אילו ירעתי מילה יפה מתאימה וטובה יותר מא- שר תודה מעומס הלב, הייתי משתמשת בה. אילו ירעו כל הסמכויות ה"ל כמה בריאות ודמעות השקעתי מרס כתבתי מכתב, הו- אולי מבינים מדוע הגיעו דברים אלה ל- הדום. כי בעצם כאב לי, ועד רגע זה כואב לי, שבכלל היה צורך בכתבות. כי הרי נש- אי בעלי בן יחיד לאחר שאשר האנגלים עזבו את הארץ מה שנים.

נדהמתי לקרוא בכתבה על טד דאום פיס- סתה בה נאמר כי הוא „ניסה להסתנו לברי- י

עסאם קאסם, חיפה

שמיים

מצאתי ענין רב בכיקורת על הספר „החי- תוכים נאברי מין והציליזציה" ע"ד לפני ש- ברטובה (העולם הזה 1107). עוד לפני ש- פראתי את ספרו, התנבשו אצלי רעות ה- מכוססות על עבודת רבות, ביחס לאותה עניו. אודה לכם כי תואילו לפרסם את כתובתו של האיש שחיבר ספר מעינו זה. סר גונן, ירושלים

השם צ. ברטובה אינו שמו של הסופר אלא שמיים, אותו בחר כדי למועג תגובות בלתי- נעימות מצד חוגים, היכולים להתמרמר על כמה דעות המובעות בספר. את כתובת ה-

קדנית כושית לפני ואחרי הצנזורה

מחבר אפשר להשיג בהוצאת כרמי, המפיצה את הספר.

לשון ישירה

בזמן האחרון משטו בשירה העברית פו- מונים, אשר נשמעים בראשונה כפרי עטו של פסיכופאט או תלמיד באולפן לעברית, והנקראים משום מה — בלאדות. בשבוע שעבר שמעתי בנלי צה"ל, במסגרת השידור „אמנים ללא מדים", מספר שירים כמו שיר הנדר, בלאדה היתולית או צילי אכור, מפי ריקה זרואי. הייתי רוצה לרעות מה פירוש המשפט „לא היה הניגון מצומצם כלנו הוגן" (מתוך צילי אכור) וכיצד אפשר לבנות משפט כזה: „הוא כרח לאנגלי או צרפתי" ובכלל, אינני יכול להבין אירי יכול שירות שידור להעלות על נלי האתר שירים כה משיישים אישם לקבל הסבר ברור מפיה של ריקה שירים כאלה, כשם שהי- סיבה להסביר על חינוך פוטמים.

אורי אלונגי, תל-אביב

מטרות

קראתי על כוונתם של הצנזורים הנכבדים הכריח את רסניות להקט הפולקור הכי- שית ללבשו חזיות, בעת הופעתו בארץ. הרשו לי להפנות שאלה לעצורים הנכבדים: אם אתם שומרים כל כך על המוסר בארץ, מדוע אינכם דואגים שילבישו גם את כל הפרות בארץ חזיות? או לפחות את אלה שמרמים לתיירים. חזק מזה, לכאורה היה ש תכחיתו את כל קדניות ההקטה ללבשו גר- ביים לבנות. אותי, למשל, מנרות דואס נרליים שחורות ולא הדבר שאתם מנסים להסתיר.

יהודה ליפשיץ, רחובות

מה שהצנזורים ניסו להסתיר, לפני ואחרי ההסתרה — ראה תמונה.

עד היום הזה. ידוע שמאו קום המדינה לא אירע בכפרי הדרוזים שום דבר המסכן את בטחון המדינה, כבמקומות אחרים. למרות זאת, כפרי הדרוזים הינם תחת מימשל צבאי ודרוזי אינו יכול לעזוב את כפרו ללא רשיון. אדמותיהם של הדרוזים בחולה והחומר, לכמה מבני העדה אשר יצי או את הארץ עוד לפני מלחמת העצמאות ב- תוקף תפקידם, אינם יכולים לחזור ארצה אל משפחותיהם. גם החיילים המשוחררים בני העדה הדרוזית, אשר הגישו את עצמם ואת רפם לישם שמירה על בטחון המדינה, ואשר השלטונות ראו בהם חיילים נאמנים ואמי- צים — גם הם, לאחר שיתרום, לא יכלו לעזוב את כפרם ללא רשיון.

רק אחרי הפצרות והבטחות רבות העניקה הממשלה לדרוזים חלקטן מזכויותיהם. ררו זי הנושא נפקס מילואים יכול לנסוע לכל מקום ללא רשיון, אולם משפחתו אינה יכר לה לעשות זאת. לדרוזים הוענקה זכות הכ- רות בהסתדרות הפועלים העברים, והממשלה הפרידה את העדה הדרוזית במשרד הרחוק מפעדה המוסלמית, והעניקה לה עצמאות רחבת. אולם, למעשה, עצמאות זו אינה מור- נשת, כי לא הביאה תוצאות חיוביות לעדה. ואם משרד הרחוק מעזע שפתח משרד מיוחד לדרוזים בבית הממשלה בחיפה ומינה פקיד מיוחד למשרד, הנני מבקשם שיואילו לשלוח לו את כל העתונים המופיעים בארץ, כי הוא עלול למוט טרוב שיצמחו וחוסר עבודה. כי למרות הפצרות המרובות, מתעלמת הממשלה מהבקשות להענקת זכויות מלאות לעדה הדרוזית. כדרוזי, אורה סנינת ישראל, ואחר ממוות החיילים המשוחררים וחילי ה- מילואים מחוסרי העבודה, מונה אני בזה ל- ממשלה בשאלה: מתי יעניקו לנו את מלוא זכויותינו במדינה, כדי שנוכל להכטיח בה את קיומנו?

עסאם קאסם, חיפה

שמיים

מצאתי ענין רב בכיקורת על הספר „החי- תוכים נאברי מין והציליזציה" ע"ד לפני ש- ברטובה (העולם הזה 1107). עוד לפני ש- פראתי את ספרו, התנבשו אצלי רעות ה- מכוססות על עבודת רבות, ביחס לאותה עניו. אודה לכם כי תואילו לפרסם את כתובתו של האיש שחיבר ספר מעינו זה. סר גונן, ירושלים

השם צ. ברטובה אינו שמו של הסופר אלא שמיים, אותו בחר כדי למועג תגובות בלתי- נעימות מצד חוגים, היכולים להתמרמר על כמה דעות המובעות בספר. את כתובת ה-

קדנית כושית לפני ואחרי הצנזורה

מחבר אפשר להשיג בהוצאת כרמי, המפיצה את הספר.

לשון ישירה

בזמן האחרון משטו בשירה העברית פו- מונים, אשר נשמעים בראשונה כפרי עטו של פסיכופאט או תלמיד באולפן לעברית, בשבוע שעבר שמעתי בנלי צה"ל, במסגרת השידור „אמנים ללא מדים", מספר שירים כמו שיר הנדר, בלאדה היתולית או צילי אכור, מפי ריקה זרואי. הייתי רוצה לרעות מה פירוש המשפט „לא היה הניגון מצומצם כלנו הוגן" (מתוך צילי אכור) וכיצד אפשר לבנות משפט כזה: „הוא כרח לאנגלי או צרפתי" ובכלל, אינני יכול להבין אירי יכול שירות שידור להעלות על נלי האתר שירים כה משיישים אישם לקבל הסבר ברור מפיה של ריקה שירים כאלה, כשם שהי- סיבה להסביר על חינוך פוטמים.

אורי אלונגי, תל-אביב

מטרות

קראתי על כוונתם של הצנזורים הנכבדים הכריח את רסניות להקט הפולקור הכי- שית ללבשו חזיות, בעת הופעתו בארץ. הרשו לי להפנות שאלה לעצורים הנכבדים: אם אתם שומרים כל כך על המוסר בארץ, מדוע אינכם דואגים שילבישו גם את כל הפרות בארץ חזיות? או לפחות את אלה שמרמים לתיירים. חזק מזה, לכאורה היה ש תכחיתו את כל קדניות ההקטה ללבשו גר- ביים לבנות. אותי, למשל, מנרות דואס נרליים שחורות ולא הדבר שאתם מנסים להסתיר.

יהודה ליפשיץ, רחובות

מה שהצנזורים ניסו להסתיר, לפני ואחרי ההסתרה — ראה תמונה.